

4. เด็กต้องการมีระเบียบวินัย เด็กที่ไม่เคยใช้ชีวิตภายใต้กฎระเบียบของครอบครัว จะประสบปัญหาเมื่อเขาต้องออกไปเผชิญกับโลกภายนอก ดังนั้นจึงต้องมีระเบียบวินัยเกี่ยวกับการสร้างลักษณะนิสัยของเด็ก โดยอาศัยการหนุนน้ำใจให้กระทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องให้ดีขึ้น ซึ่งการสร้างนิสัยให้กับเด็กมี 3 แนวทางด้วยกันคือ

4.1 การตั้งกฎระเบียบ สิ่งนี้มีความสำคัญมาก ในขณะที่เด็กยังเล็กอยู่ กฎระเบียบที่ตั้งขึ้นควรมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย ครอบครัวที่มีกฎระเบียบจะทำให้ลูกเคารพพ่อแม่ นอกจากนี้เด็กยังรู้สึกเคารพต่อการลงโทษของพ่อแม่ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนกฎระเบียบที่ตั้งไว้อีกด้วย

4.2 การเลียนแบบ เด็กๆ จะเลียนแบบคนที่อยู่ใกล้ตัว เขา อยากเป็นเหมือนคนที่เขารักและชื่นชม พ่อแม่จึงไม่ควรทำในสิ่งที่ไม่อยากให้เกิดขึ้นในชีวิตลูก

4.3 การสร้างแรงบันดาลใจ สิ่งนี้นับเป็นเคล็ดลับที่สำคัญของการฝึกวินัย ถ้าพ่อแม่อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขและเสริมสร้างความสุข ความยินดีนี้จะส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดี

5. เด็กต้องการผู้รับฟัง คำพูดที่ว่า “พ่อแม่ไม่มีเวลา ไว้คุยกันวันหลัง” เป็นคำพูดที่พ่อแม่ไม่ควรจะกล่าวกับลูก เพราะมันสื่อความหมายถึงว่าลูกไม่มีความสำคัญสำหรับผู้เป็นพ่อและแม่ ทำให้ความไว้วางใจ ความสนิทสนมที่เด็กมีค่อย ๆ เลือนหายไป และพวกเขาจะหันไปให้ความสนใจกับผู้อื่นที่มีเวลารับฟังเรื่องราวของเขาแทน การที่ถูกได้พูดคุยกับพ่อแม่นอกจากจะทำให้รับรู้เรื่องราวชีวิตของพวกเขาเมื่อต้องออกไปผจญภัยอยู่ภายนอก ซึ่งผู้ใหญ่ไม่อาจติดตามไปได้ทุกแห่งหนแล้ว พ่อแม่ยังได้มีโอกาสรู้จักกับเพื่อนๆ ของลูกผ่านทางคำบอกเล่าอีกด้วย นอกจากนั้นแล้วมันยังเป็นช่วงเวลาทองที่พ่อแม่จะได้แนะนำให้เด็กๆ ได้เห็นถึงวิธีการแก้ปัญหา และแนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินชีวิต ตลอดจนการช่วยเหลือผู้อื่น เด็กจึงได้เรียนรู้ชีวิตจากประสบการณ์ของผู้ใหญ่ที่เกิดจากพูดคุยระหว่างกัน การรับฟังซึ่งกันและกันจึงไม่ได้เป็นเพียงแค่การพูดคุยเท่านั้น แต่ยังเป็นช่วงเวลาของความอบอุ่นในครอบครัวอีกด้วย

6. เด็กต้องการความรัก ส่วนประกอบที่สำคัญของความเป็นครอบครัวที่ขาดไม่ได้คือความรัก เพราะความรักคือความปรารถนาที่มีให้กับบุคคลซึ่งเป็นคนที่รัก การที่พ่อแม่แสดงออกถึงความรักที่มีต่อลูกซึ่งอาจจะมาจากการแสดงออก เช่น การสัมผัส การโอบกอด การบอกรักลูก ๆ ล้วนทำให้เด็ก ๆ มีความมั่นคงในชีวิต และภาพความรักของพ่อแม่ที่มอบให้กันและกัน สอนให้เด็กเรียนรู้ที่จะรัก หัวใจผู้อื่นเช่นเดียวกัน

ดังนั้น การเสริมสร้างวินัยนักเรียนหรือการพัฒนาให้นักเรียนให้มีวินัย โดยยึดหลักหรือแนวคิด แนวทางสำคัญที่กล่าวมาแล้วอย่างจริงจัง ก็เชื่อแน่ว่า โรงเรียนจะประสบความสำเร็จในด้านการดำเนินงานวินัยนักเรียนได้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตามก็อาจมีนักเรียนที่มีปัญหาส่วนตัว

แต่ละอย่างที่เป็นต้นเหตุให้เกิดการกระทำผิดในลักษณะต่างๆอีกบ้างเป็นธรรมดาซึ่งทางโรงเรียนจะต้องถือว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการช่วยเหลือแก้ไขให้หมดไปโดยเร็ว

#### การเสริมสร้างวินัยนักเรียน

การสร้างวินัยของนักเรียน เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง ซึ่งในโรงเรียนจะต้องมีกระบวนการจัดกิจกรรม หรือสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้มีโอกาส ฝึกความอดทน เชื่อฟัง ปฏิบัติตาม และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ จนกระทั่งเกิดการปฏิบัติเป็นกิจนิสัยเคยชินด้วยความเต็มใจ และสมัครใจ ในการสร้างระเบียบวินัยให้นักเรียนนั้น มีผู้เสนอวิธีการต่างๆไว้ดังนี้

การปลูกฝังวินัยให้นักเรียน เป็นผู้มีวินัยในตนเองนั้น บิดา มารดา และผู้ปกครองนักเรียน จะต้องอบรมเลี้ยงดู และฝึกลูกหลาน ให้สามารถควบคุมตนเอง ประพฤติ ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผน ข้อบังคับของตนเอง และของสังคมที่มีความสอดคล้องกัน โดยเริ่มจากการควบคุมในระยะแรกและค่อยๆ จูงใจ ปลูกฝังให้ยึดมั่นอยู่ในจิตสำนึก จนไม่ต้องควบคุมโดยคนอื่น จากที่บ้านที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง คือ การ ฝึกนักเรียน ให้ประพฤติกฎปฏิบัติตนในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียน ซึ่งมีความแตกต่างจากที่บ้าน ทั้งกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผน และข้อบังคับต่าง ๆ เพื่อเป็นการเชื่อมต่อจากที่บ้านให้เกิดการพัฒนาการ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นสมาชิกที่ดีและมีคุณค่าของสังคมต่อไป

นวนลศิริ เปาโรหิต (2540 : 30 – 34) การสร้างวินัยให้เด็กยอมรับวินัย หรือกฎ ทุกกฎ ต้องมีลักษณะ 3 ประการดังนี้

1. กฎต้องสมเหตุสมผล หมายความว่า สิ่งที่ยากให้เด็กทำนั้น ควรเป็นสิ่งที่ดี เป็นไปได้ และเป็นเรื่อง que เด็กทำได้ในระดับอายุของเขา
2. กฎต้องถูกต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ คือต้องแน่ใจว่ากฎที่ตั้งไว้ในเด็กทุกเรื่องเป็นสิ่งที่ชัดเจน อย่าให้มีข้อสงสัย
3. กฎต้องบังคับได้ คือต้องมีการกำหนดโทษ ถ้าทำผิดก็ต้องลงโทษอย่างจริงจัง ทำอย่าง ต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

กองวิจัยทางการศึกษา (2542 : 99 – 106) ได้เสนอรูปแบบการพัฒนาศักยภาพด้านความวินัยของนักเรียนไว้ดังนี้

การพัฒนาศักยภาพด้านความรับผิดชอบและมีวินัยของนักเรียน มี 7 ขั้นตอน แต่ละขั้นตอนมีแนวทางดำเนินการดังนี้

1. กำหนดนโยบายของโรงเรียน ผู้บริหารต้องกำหนดให้การพัฒนาศักยภาพด้านความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเองของนักเรียน เป็นนโยบายของโรงเรียนอย่างชัดเจน เป็นลายลักษณ์อักษร โดยผู้บริหาร โรงเรียนประชุมชี้แจงรายละเอียดให้ครู – อาจารย์ทุกคนในโรงเรียนทราบและ

เข้าใจถึงนโยบาย วัตถุประสงค์ ความสำคัญและประโยชน์ของการพัฒนาความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเองของนักเรียนและกำหนดให้เป็นนโยบายที่ครู – อาจารย์ นักเรียนทุกคนในโรงเรียนต้องปฏิบัติร่วมกัน

2. แต่งตั้งคณะกรรมการตามที่โรงเรียนได้ตระหนักเห็นความสำคัญและประโยชน์ของความรับผิดชอบต่อความรับผิดชอบและความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยกำหนดเป็นนโยบายของโรงเรียนอย่างชัดเจนนั้น จำเป็นต้องมีคณะกรรมการรับผิดชอบในการดำเนินการ โดยให้มีการแต่งตั้งเป็นสายลักษณะอักษร คณะกรรมการผู้รับผิดชอบในการดำเนินการ โดยมีแนวทางในการสรรหาแต่งตั้งหลายแนวทาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพความพร้อม ข้อจำกัดบุคลากรสภาพแวดล้อม และงบประมาณแต่ละโรงเรียนดังนั้น คณะกรรมการผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของแต่ละโรงเรียนไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน

3. กำหนดกิจกรรมในการพัฒนาศักยภาพด้านความรับผิดชอบต่อและวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบต่อเนื่องและทั่วถึง นักเรียนทุกคน ซึ่งกำหนดกิจกรรมในการพัฒนา สามารถกำหนดได้หลายแนวทาง

4. ดำเนินการตามกิจกรรมที่กำหนด ผู้บริหาร โรงเรียนและคณะกรรมการ ดำเนินการจัดประชุมครูทุกคนในโรงเรียนที่แจ้งรายละเอียดของกิจกรรมในการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนด้านความรับผิดชอบต่อและวินัยของนักเรียนและเพื่อให้การดำเนินการตามกิจกรรมบรรลุตามวัตถุประสงค์ การพิจารณามอบหมายให้ครูอาจารย์รับผิดชอบการดำเนินงานของแต่ละกิจกรรมให้สอดคล้องกับบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบ

5. นิเทศ ติดตาม ประเมินผลระหว่างดำเนินการ การดำเนินการพัฒนาศักยภาพด้านความรับผิดชอบต่อและวินัยในตนเอง

6. ประเมินและสรุปผลการดำเนินงาน หลังจากดำเนินการพัฒนาศักยภาพด้านความรับผิดชอบต่อและวินัยในตนเองของนักเรียนเสร็จสิ้นแล้ว ของนักเรียนเสร็จสิ้นแล้ว ให้มีการประเมินผลการดำเนินงานและพัฒนาศักยภาพด้านความรับผิดชอบต่อ และวินัยในตนเองของนักเรียน โดยประเมินและสรุปผลของแต่ละกิจกรรม ที่ได้ดำเนินการและภาพรวมของการพัฒนาในขั้นตอนนี้ควรมีเครื่องมือในการประเมินผล เช่น แบบทดสอบ แบบสอบถามและแบบสังเกต และควรสรุปผลการดำเนินงานให้ชัดเจน มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ หลังจากประเมินผลแล้วหากพบว่าการดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ ให้ดำเนินการตามขั้นตอนที่ 7 ถ้าไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ควรมีการปรับปรุงแก้ไข

7. ดำเนินการตามกิจกรรมที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง จนเป็นงานประจำที่ต้องปฏิบัติ โดยมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม

การสร้างวินัย เป็นกระบวนการที่ต้องมีเป้าหมายแน่นอน และต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมี 3 ขั้นตอน (ซ้ำเรื่อง วุฒิจันทร์. 2542 : 81) ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างศรัทธา หมายถึง จะให้คนมีวินัยในเรื่องใด ต้องสร้างศรัทธาเสียก่อน โดยใช้เทคนิคแนวคิด กระบวนการทำค่านิยมให้กระจ่าง ซึ่งเป็นการตรวจสอบของบุคคลว่า สิ่งที่เขาเป็นมีคุณค่าสำหรับเขาหรือไม่ การจะทำให้คนเป็นคุณค่าในเรื่องใดนั้นขึ้นอยู่กับเขาได้เลือกสรรจนได้เห็นคุณค่าในสิ่งที่เขาพบเห็นด้วยตัวเขาเอง แล้วแสดงพฤติกรรม

ขั้นที่ 2 การสร้างพฤติกรรมแบบอย่าง หลังจากเกิดศรัทธาแล้ว ใช้อิทธิพลกลุ่มช่วยกำหนดพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่าง ให้ปฏิบัติ และกลุ่มจะทำหน้าที่ควบคุมให้มีการปฏิบัติตาม ข้อตกลงของกลุ่มอีกด้วย เทคนิคการสร้างพฤติกรรมแบบอย่างนี้ เป็นแนวคิดของการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งถือว่า พฤติกรรมของคนเป็นผลจากการลอกเลียนแบบพฤติกรรมในสังคม

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติเป็นนิสัย แนวคิดของการปรับพฤติกรรมเชื่อว่า พฤติกรรมของคนเป็นผลของความสัมพันธ์ ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ถ้าพฤติกรรมใดทำแล้วน่าพอใจ หรือได้รับการเสริมแรง เช่น สนใจ ยกย่อง ชมเชย ฯลฯ ก็มีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมนั้นอีกในสภาพแวดล้อมเดิมในทางตรงกันข้ามหากแสดงพฤติกรรมแล้วได้ผลตอบแทนไม่น่าพอใจ หรือได้รับการลงโทษ เช่น ไม่ได้ได้รับความสนใจมีแต่ความเฉยเมย ถูกตำหนิ ก็มีแนวโน้มจะไม่แสดงพฤติกรรมนั้นอีกภายใต้สิ่งเร้าเดิม

สรุปได้ว่า การสร้างวินัยของนักเรียน คือ การส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง โรงเรียนจะต้องมีกระบวนการจัดกิจกรรม หรือสร้างสถานการณ์ให้นักเรียน ได้มีโอกาส ฝึกความฝืนและปฏิบัติกิจกรรม ให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ จนกระทั่งเกิดการปฏิบัติเป็นกิจนิสัยโดยชื่นด้วยความเต็มใจ และสมัครใจ ผู้สร้างวินัยของนักเรียน คือ สถาบันครอบครัว ได้แก่ บิดา มารดา และผู้ปกครองนักเรียน สถานศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษา ลักษณะวินัยเด็กยอมรับ คือ ต้องมีความสมเหตุสมผล ถูกต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ ต้องใช้บังคับได้จริง รูปแบบการสร้างวินัยของนักเรียน เริ่มจาก การกำหนดนโยบาย แต่งตั้งคณะกรรมการ กำหนดกิจกรรม ดำเนินการตามกิจกรรมที่กำหนด นิเทศ ติดตาม ประเมินผล ระหว่างการดำเนินการ ประเมินและสรุปผลการดำเนินงาน หลังจากดำเนินการ และดำเนินการตามกิจกรรมที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง จนเป็นงานประจำที่ต้องปฏิบัติ โดยมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม กระบวนการสร้างวินัยนักเรียน ได้แก่ การสร้างศรัทธา การสร้างพฤติกรรมแบบอย่าง และ การปฏิบัติเป็นนิสัย

### บทบาทของผู้บริหารและครูกับการพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน

พิสมัย ทินเด (2545 : 16) กล่าวว่า การพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนนั้นครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมาก ดังนั้นครูควรใช้วิธีการดังต่อไปนี้

1. จัดสิ่งแวดล้อมใน โรงเรียนให้ดีทั้งในบริเวณ โรงเรียนอาคารสถานที่และห้องเรียน
2. จัดกิจกรรม การเรียนการสอน ตามความถนัดและความสามารถของครู
3. จัดบริเวณและแนวชั้นใน โรงเรียนอันจะช่วยเป็นสื่อเชื่อมโยงให้ครูและนักเรียนเข้าใจกัน ได้ดี ช่วยเหลือกันได้สะดวก
4. ส่งเสริมให้เด็กปกครองตนเองสามารถแสดงความคิดเห็นและทำประโยชน์ต่อหมู่คณะ
5. จัดกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตร เป็นการช่วยผ่อนคลายความเครียดของนักเรียนและครูในโรงเรียน
6. สร้างระเบียบวินัยวางรากฐานให้แน่นอนทุกๆเรื่อง แล้วประกาศชี้แจงให้นักเรียนทราบโดยทั่วกัน
7. พยายามไม่เปิด โอกาสให้เด็กได้แสดงกระทำที่ไม่ดีด้วยความเอาใจใส่ซึ่งมีวิธีการดังต่อไปนี้

7.1 สร้างแนวปฏิบัติ ขั้นแรกของการสร้างวินัยในตนเอง คือ ให้ผู้เรียน รู้จักพฤติกรรมที่ดี ความสนใจตั้งใจจริงของครูที่จะให้ผู้เรียนสังเกตแยกแยะพฤติกรรมของผู้เรียนวิธีการให้ผู้เรียน ได้สร้างแนวปฏิบัติตั้งแต่เริ่มต้น

7.2 ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงตนเอง ครูต้องใช้ความมีเหตุผล ประกอบการแนะนำนักเรียนให้ได้รับความรู้สึกของเพื่อนของครูที่มีต่อความประพฤติที่เหมาะสมในแนวทางบวกเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีและทำให้การปรับปรุงตนเอง

7.3 ใช้กฎเกณฑ์ เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปสู่วินัยในตนเอง เมื่อมีคนทำผิด กฎหมายการพิจารณาร่วมกันระหว่างครูนักเรียน เป็น โอกาสที่จะช่วยสอนพื้นฐานของวินัยในตนเอง ครูช่วยให้ผู้เรียนพิจารณาว่าความประพฤตินี้ผิดเพื่อแก้ไข ในบางโรงเรียนครูอาจให้ผู้เรียนดูแลรักษากฎระเบียบของห้องเรียน แต่การกระทำเช่นนี้ผู้เรียนควรมีความพร้อมพอ

ดำรง ประเสริฐกุล (2542 : 244) เสนอบทบาทของผู้บริหาร ในการพัฒนาและสร้างวินัยนักเรียน มีดังนี้

1. ถือเป็นงานสำคัญตามนโยบายและระเบียบ จะต้องให้เวลาและทรัพยากรดำเนินการเป็นพิเศษ
2. งานจัดระเบียบทางสังคม งานวินัยนักเรียนเป็นรากฐานสำคัญในการจัดระเบียบสังคมทั้งในและนอกโรงเรียน

3. วินัยของนักเรียนเป็นวินัยของทุกคน ครู นักเรียน ก็ต้องประพฤติปฏิบัติด้วย
  4. จัดระบบงานที่ดี มีการจัดระบบและแบ่งงานอย่างครอบคลุมทั้งใน และนอกชั้นเรียนมีการดำ เนินการและติดตามกำกับอย่างต่อเนื่องรอบคอบ รวมทั้งต้องมีการปรับปรุงพัฒนา นำแนวคิดและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาใช้กับงานวินัยอยู่เสมอ
  5. เป็นผู้อบรมสั่งสอนและกระตุ้นให้คณะครู มีกำลังในในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับวินัยในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับวินัยใน โรงเรียน
  6. ส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมต่างๆ อันจะช่วยให้การเสริมสร้างวินัยใน โรงเรียนเกิดแก่นักเรียน ได้ดียิ่งขึ้น
  7. ประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี เกี่ยวกับการรักษาวินัยใน โรงเรียนตลอดจนการประพฤติปฏิบัติด้านอื่น ๆ
  8. ประชุมปรึกษาหารือกับคณะครูเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และประเมินผลการดำเนินการเกี่ยวกับวินัยใน โรงเรียนเป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอ
- จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ผู้บริหารต้องทำหน้าที่ผู้นำในการส่งเสริมระเบียบวินัยในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นความคิดหรือพฤติกรรม นอกจากนั้นครูก็มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมระเบียบวินัย ได้แก่ ฝึกอบรมให้นักเรียนเป็นผู้มีวินัย ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีงานจัดระเบียบชั้นเรียนที่ดี วางแผนการดำเนินการเรียนการสอนที่เหมาะสม ประเมินผลการส่งเสริมระเบียบวินัยนักเรียนอย่างต่อเนื่อง แก้ไขปัญหาระเบียบวินัยตามสาเหตุและส่งเสริมระเบียบวินัยให้นักเรียนปฏิบัติด้วยความศรัทธาเห็นคุณค่าของระเบียบวินัยและปฏิบัติเป็นกิจนิสัย

### งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

#### งานวิจัยในประเทศ

พิสิทธิ์ พานนนท์ (2544) ได้ศึกษา การศึกษาวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหาร ครู และนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในจังหวัดบุรีรัมย์ เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหาร ครู นักเรียน โดยจำแนกตามเพศและขนาดของโรงเรียนเกี่ยวกับวินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกาย ความประพฤติ และความรับผิดชอบ กลุ่มตัวอย่าง 829 คน ประกอบด้วย ผู้บริหาร 124 คน ครู 326 คน และนักเรียน 379 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้บริหาร ครู และนักเรียนมีทัศนะว่านักเรียนมัศึกษามีความบกพร่องทางวินัยด้านการแต่งกาย ความประพฤติและความรับผิดชอบอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนระดับที่โรงเรียนควรเอาใจใส่ในการแก้ไขปัญหาวินัยด้านความประพฤติและความรับผิดชอบอยู่ในระดับมากและด้านการแต่งกายอยู่ในระดับปานกลาง 2) ผู้บริหาร ครู และนักเรียน มีทัศนะว่านักเรียนมัศึกษามีวินัยด้าน

การแต่งกายและความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้บริหารมีทัศนะว่านักเรียนขาดวินัยด้านนี้มากกว่าครูและนักเรียน ส่วนด้านความประพฤติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 โดยผู้บริหารมีทัศนะว่านักเรียนขาดวินัยด้านนี้มากกว่าครูและนักเรียน ระดับที่โรงเรียนควรเอาใจใส่ ในการแก้ไขปัญหาวินัยด้านการแต่งกายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญด้านความประพฤติมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และด้านความรับผิดชอบมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยสรุป ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าควรเอาใจใส่วินัยทั้ง 3 ด้านนี้มีมากกว่าครู และครูมากกว่านักเรียน 3) ผู้บริหาร ครู และนักเรียนที่มีเพศต่างกันมีทัศนะต่อวินัยนักเรียนมัธยมศึกษาในด้านการแต่งกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยเพศชายมีทัศนะว่านักเรียนขาดวินัยด้านนี้น้อยกว่าเพศหญิง ด้านความประพฤติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยเพศชายมีทัศนะว่านักเรียนขาดวินัยด้านนี้มากกว่าเพศหญิง ส่วนด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นว่าควรเอาใจใส่ในระดับปานกลางถึงระดับมาก และ 4) ผู้บริหาร ครู และนักเรียนจากขนาดโรงเรียนที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับวินัยของนักเรียนในด้านต่างๆแตกต่างกันดังนี้ ด้านการแต่งกายและความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่กว่ามีปัญหามากกว่าด้านความประพฤติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่กว่ามีปัญหา มากกว่าส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับที่โรงเรียนควรเอาใจใส่ในการแก้ปัญหาต่างๆ ด้านการแต่งกายไม่มีความแตกต่างกัน ด้านความประพฤติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่กว่ามีปัญหามากกว่า และด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่กว่ามีปัญหามากกว่า โรงเรียนขนาดเล็กกว่าตามลำดับ

บัญชา ธรรมรักษา (2546) ได้ศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการพัฒนาวินัยนักเรียน ของโรงเรียนวัดหลักสี่ (ทองใบทิวารีวิทยา) สำนักงานเขตหลักสี่กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยดังนี้ คือ ด้านการเรียน ต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดกิจกรรมคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการจัดกิจกรรม บ่อยๆ ครูผู้สอนได้สอนตามวิชาที่ตนเองถนัด มีทุนส่งเสริมการศึกษาสำหรับนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ให้มากขึ้น ด้านการประหยัดและหมั่นออม ต้องการนักเรียนมีความตระหนักและรู้จักวิธีการ ประหยัดและหมั่นออม เพื่อประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน โรงเรียนควรจัดหาอุปกรณ์การเรียนและ สิ่งที่เป็นค่านักเรียนมาจำหน่ายในราคาข้อยอมเยา และมีคุณภาพมากขึ้น รวมทั้งอนุญาตให้ใช้ หนังสือเรียนเก่าได้ด้านความรับผิดชอบ ต้องการให้ครูรับผิดชอบต่อการสอนและหน้าที่อื่นๆ ที่ เกี่ยวข้องกับนักเรียนด้านความประพฤติ ต้องการให้นักเรียนประพฤติตนเป็นคนดี ชีดหลักทำดีได้ดี

ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน เคารพและเชื่อฟังผู้ใหญ่โดยผู้ใหญ่จะต้องปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีด้วยคำนำเพ็ญประโยชน์ ต้องการให้รู้จักใช้เวลาว่างประกอบกิจกรรม เพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมนอกจากช่วยกันรักษาความสะอาดในโรงเรียนแล้ว ยังต้องบำเพ็ญประโยชน์อื่น ๆ ทั้งในและนอกโรงเรียน โดยเฉพาะการได้รับการยกย่องชมเชย นักเรียนมีความภาคภูมิใจมาก และด้านการแต่งกายต้องการให้นักเรียนทุกคนแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยและสวยงามตามความเหมาะสม

ประหยัด ขางกลาง (2546) ได้ศึกษาการปฏิบัติตามระเบียบวินัยและการส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียน ระดับประถมศึกษา ตามทัศนคติของผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา เกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียนและการส่งเสริมระเบียบวินัยนักเรียน จำแนกตามขนาดของโรงเรียนประเภทแรกในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 540 คน เป็นผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 135 คน ครูผู้สอน จำนวน 405 คน จากโรงเรียน 135 ผลการศึกษาพบว่า 1) ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา มีทัศนคติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ ด้านการแต่งกาย และ ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมาก ทัศนคติเกี่ยวกับการส่งเสริมระเบียบวินัยด้าน ความประพฤติอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนทัศนคติเกี่ยวกับการส่งเสริมระเบียบวินัยด้านการ แต่งกาย และด้าน ความรับผิดชอบอยู่ในระดับเห็นด้วย 2) ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา มีทัศนคติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทัศนคติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ไม่แตกต่างกัน 3) ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา มีทัศนคติเกี่ยวกับการส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ ด้านการแต่งกาย และด้านความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน 4) ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีทัศนคติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของ นักเรียน ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทัศนคติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียนในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน ด้านความประพฤติ และด้านความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน 5) ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา



ที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติ ด้านการแต่งกาย และด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 6) ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย และด้าน ความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนที่ทัศนะเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติไม่แตกต่างกัน และ 7) ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านความประพฤติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนที่ทัศนะเกี่ยวกับการส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกายและด้านความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

สำเนา พุทธปวน (2547) ได้ศึกษาการศึกษาการส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 บุคลากรจำนวน 351 คน ผลการวิจัยพบว่า

- 1) บุคลากรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การตรงต่อเวลา รองลงมา ได้แก่ ความสะอาด และการแต่งกาย ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ การแสดงความเคารพ
- 2) บุคลากรประเภทต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาวินัยในโรงเรียนแตกต่างกับครูผู้สอน ผู้ปกครองนักเรียนและกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มอื่น ๆ นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) บุคลากรที่อยู่ในโรงเรียนที่มีที่ตั้งต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน โดยภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ การตรงต่อเวลาความสะอาด การแต่งกาย การแสดงความเคารพและการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวทางปฏิบัติของโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ บุคลากรที่อยู่ใน โรงเรียนที่มีที่ตั้งต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน ด้านการเข้าแถว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุรเกียรติ์ จอมไพฑูริ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 5 กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยข้าราชการครูจำนวน 327 คน และผู้บริหารสถานศึกษาจำนวน 32 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาวินัยนักเรียนใน โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 5 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับ มาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านความสะอาด ด้านการเข้าแถว ด้านการแต่งกาย ด้านการแสดงความเคารพ ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียน และ ด้านการตรงต่อเวลา ตามลำดับ 2) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ใน โรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาวินัยนักเรียน ใน โรงเรียนสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 5 โดยภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ ในโรงเรียนที่ผู้บริหารสถานศึกษามีพฤติกรรมการบริหารแบบมีส่วนร่วมต่างกัน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับการพัฒนาวินัยนักเรียนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 5 โดยภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชญพร แซ่เทียน (2551) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วง ชั้นที่ 3 โรงเรียนในเขตอำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ ใน 3 ด้านคือ ปัจจัยด้านส่วนตัวของนักเรียน ประกอบด้วย ชั้นปีที่ศึกษา บุคลิกภาพ นิสัยทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ประกอบด้วยสภาพ ครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ประกอบด้วยลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และตัวแปรเกณฑ์คือความมีระเบียบวินัย ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง 355 คน เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนในเขต อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ ประจำปีการศึกษา 2550 ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ ทางบวกกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในเขตอำเภอกระสัง จังหวัด บุรีรัมย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย ได้แก่บุคลิกภาพ นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน 2) ปัจจัยที่มี ความสัมพันธ์ทางลบกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในเขตกระสัง จังหวัด บุรีรัมย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา 3) ปัจจัยที่ไม่มี ความสัมพันธ์กับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในเขตอำเภอกระสัง จังหวัด บุรีรัมย์ มี 2 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และสภาพครอบครัว และ 4) ปัจจัยที่ ส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในเขตอำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย โดยเรียงลำดับปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน บุคลิกภาพ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ซึ่งปัจจัยทั้ง 6 ปัจจัยนี้สามารถร่วมกันพยากรณ์ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในเขตอำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ได้ร้อยละ 50.6

ทวีศักดิ์ ไจนวน (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 จำนวน 6 ด้าน คือ การตรงต่อเวลา ความสะอาด การแต่งกาย การเข้าแถวการแสดงเคารพ และการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 จำนวนตามตำแหน่งหน้าที่ ประสิทธิภาพทำงานและขนาดของสถานศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 327 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่า คือ การตรงต่อเวลา รองลงมาคือ ความสะอาดการเข้าแถว และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า คือ การปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของสถานศึกษา 2) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีตำแหน่งหน้าที่ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดใหญ่มีความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดเล็ก 5) ปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่า คือ การปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของสถานศึกษา รองลงมา คือ การแต่งกาย การแสดงเคารพ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า คือ การตรงต่อเวลา 6) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีตำแหน่งหน้าที่ต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 7) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ

ปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 8) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดใหญ่มีความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่อยู่ในสถานศึกษาขนาดเล็ก

ธีระภาภรณ์ ดงอนนท์ (2552) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 441 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวินัยในตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดย พบว่า ความมีวินัยในตนเองด้านตรงต่อเวลามีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบันและสังคม ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความรับผิดชอบด้านความอดทน ด้านความเคารพในสิทธิของผู้อื่น และด้านความมั่นใจในตนเอง ตามลำดับ 2) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน การมุ่งอนาคตและควบคุมตน เจตคติต่อวินัยในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด การปฏิบัติตนของครูพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน สภาพชุมชน ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และอิทธิพลของค่านิยมส่วนบุคคล และ 3) ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การมุ่งอนาคตและควบคุมตน สภาพชุมชน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนได้ตามลำดับ โดยมีประสิทธิภาพในการทำนายร้อยละ 59.3 ( $R^2 = .593$ )

ไสว รินทรราช (2552) ได้ศึกษาการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโรงเรียน โศกสภาราษฎวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 ด้วยกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ กลุ่มผู้ร่วมวิจัยคือ ครูโรงเรียน โศกสภาราษฎวิทยา จำนวน 5 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลประกอบด้วยศึกษานิเทศก์ จำนวน 1 คน ครูโรงเรียน โศกสภาราษฎวิทยา จำนวน 5 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 9 คน และผู้ปกครองนักเรียนจำนวน 15 คน และกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนโรงเรียน โศกสภาราษฎวิทยา จำนวน 38 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย การสำรวจสภาพปัจจุบัน ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยและการประเมินผลการเสริมสร้างวินัยเครื่องมือที่ใช้ประกอบการวิจัยประกอบด้วย แบบสังเกตแบบสัมภาษณ์แบบประเมิน และแบบบันทึกการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัย พบว่าก่อนดำเนินการเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียน โลกสำราญวิทยา มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับวินัยด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง คือ แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน ไม่เอาใจใส่และไม่กระตือรือร้นในเรื่องการเรียน เช่น มาเรียนไม่ทันเวลา ไม่ส่งงานหรือการบ้านที่ครูมอบหมาย หรือส่งไม่ทันเวลาที่กำหนด ไม่รับผิดชอบต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเช่น เหวประจําวัน และเขตรับผิดชอบรักษาการทำความสะอาดไว้ทรงผมยาวเกินกว่าระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ไม่ให้ความสํบสนใจและไม่กระตือรือร้นในอันที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น เช่น ในระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมหน้าเสาธงและการเข้าร่วมกิจกรรมในที่ประชุม นักเรียนส่วนมากจะหยอกล้อกันซึ่งทำให้เกิดเสียงดังและรบกวนเพื่อน การไม่ช่วยกันดูแลรักษาอาคารสถานที่และไม่ช่วยกันรักษาความสะอาดสภาพภูมิทัศน์ของโรงเรียน เป็นต้น และหลังจากที่ผู้วิจัยร่วมกับกลุ่มผู้วิจัย ได้ดำเนินการเสริมสร้างวินัยโดยใช้กลยุทธ์การสำรวจสภาพปัจจุบันปัญหา การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยและการประเมินผลการเสริมสร้างวินัย ทำให้นักเรียนเป็นผู้มีวินัยด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและความรับผิดชอบต่อสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

มานิตย์ แสนยะบุตร (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนคติของผู้บริหารและครูผู้สอน ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารจำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 306 คน รวมทั้งสิ้น 392 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม อยู่ในระดับมาก 2) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านตัวนักเรียน และด้าน โรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ด้านครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ส่วนด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสังคม และสื่อมวลชน ไม่แตกต่างกัน 3) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสังคมและสื่อมวลชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้าน โรงเรียนไม่แตกต่างกัน 4) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร

สถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านสังคมและสื่อมวลชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านตัวนักเรียน และด้านกลุ่มเพื่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านครอบครัวและด้านโรงเรียนไม่แตกต่างกัน และ 5) ข้อเสนอแนะอื่นๆ ได้แก่ นักเรียนควรเข้าใจตัวเองและรับฟังคำชี้แนะจากครูและผู้ปกครอง ผู้ปกครองเข้าใจกำกับติดตามบุตรหลาน และเป็นตัวอย่างที่ดีทุกด้าน โรงเรียน ผู้บริหาร ครู ควรเอาใจใส่และสร้างวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนอย่างสร้างสรรค์ เพื่อนควรเป็นเพื่อนที่ดีของซึ่งกันและกัน สังคมและสื่อมวลชนควรนำเสนอสื่อในทางบวก เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน

วีรเดช นรินทร์รัมย์ (2554) ได้ศึกษาการเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบของนักเรียนโรงเรียนหนองสูงวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 โดยใช้หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วยกลุ่มผู้ร่วมวิจัย จำนวน 9 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลจำนวน 30 คน และนักเรียนจำนวน 31 คน กลยุทธ์ที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย การอบรมนักเรียนหน้าเสาธง แทรกในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมโฮมรูมสุดสัปดาห์ และจัดกิจกรรมให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วยกิจกรรมรณรงค์การแต่งกายถูกระเบียบตลอดวัน กิจกรรมรณรงค์รักษาความสะอาดของร่างกายตลอดวัน กิจกรรมรณรงค์การเข้าแถว กิจกรรมแบ่งกลุ่มทำความสะอาดบริเวณโรงเรียนและกิจกรรมรักษาความสะอาดห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบบันทึก แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบัน ปัญหาของนักเรียนมีวินัยด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง และต่อสังคมในระดับน้อย ในด้านการรักษาความสะอาดของร่างกาย การแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนความเป็นระเบียบในการเข้าแถว การทิ้งขยะถูกที่ และการรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียนหลังจากผู้วิจัย และกลุ่มผู้ร่วมวิจัย ใช้กลยุทธ์การอบรมนักเรียนหน้าเสาธงแทรกในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนกิจกรรมโฮมรูมสุดสัปดาห์ และจัดกิจกรรมให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายประกอบด้วย กิจกรรมรณรงค์การแต่งกายถูกระเบียบตลอดวัน กิจกรรมรณรงค์การรักษาความสะอาดของร่างกายตลอดวัน กิจกรรมรณรงค์การเข้าแถว กิจกรรมแบ่งกลุ่มทำความสะอาดบริเวณ โรงเรียนและกิจกรรมรักษาความสะอาดห้องเรียนทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมพัฒนาดีขึ้น ผลการเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบต่อของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

ประจวบ ยลพล (2556) ได้ศึกษาการเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบของนักเรียน โรงเรียนบ้านแห่เจริญวิทย์ อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ ด้วยกระบวนการวิจัยปฏิบัติการ ประกอบด้วย การวางแผน การปฏิบัติตามแผน การสังเกตและการสะท้อนผลกลุ่มผู้ร่วมวิจัย คือ ครูประจำชั้น โรงเรียนบ้านแห่เจริญวิทย์ จำนวน 4 คน กลุ่มผู้ใหญ่ให้ข้อมูลประกอบด้วย ผู้บริหาร สถานศึกษา จำนวน 1 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานจำนวน 4 คน ตัวแทนนักเรียน จำนวน 8 คน และผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มเป้าหมายจำนวน 8 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ วินัย ด้านความรับผิดชอบของนักเรียน โดยกำหนดไว้ 2 ด้าน คือ ความรับผิดชอบต่อตนเอง และ ความรับผิดชอบต่อสังคม กลยุทธ์ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมรณรงค์การแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบ กิจกรรมรณรงค์การรักษาสะอาดของร่างกาย กิจกรรมเด็กดีมีความรับผิดชอบ กิจกรรมแบ่งเขตรับผิดชอบในโรงเรียน และกิจกรรมการประกวดห้องเรียนสะอาด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบบันทึก แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์และแบบประเมิน การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า 1) ก่อนการเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบของนักเรียน โรงเรียนบ้านแห่เจริญวิทย์ พบว่านักเรียนมีปัญหา ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง พบว่านักเรียนแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสกปรก ไม่ดูแลรักษาความสะอาดของร่างกาย ไข่มวยว เล็บยาว ส่งงานไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด ส่งเสียงดังในขณะที่เข้าแถวหน้าเสาธงและในที่ประชุม ไม่รู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่านักเรียนไม่เอาใจใส่ต่อการดูแล และมีส่วนร่วมในการรักษาสมบัติของส่วนรวม เช่น ไม่ดูแลรักษาความสะอาดห้องเรียน ห้องน้ำห้องส้วม อาคารเรียน บริเวณโรงเรียน ทั้งขยะไม่ถูกที่ ขีดเขียนข้อความตามโต๊ะเรียน ผนังห้องเรียน ไม่ปฏิบัติตามงานพิเศษที่ได้รับมอบหมาย และ 2) หลังจากการเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านคามรับผิดชอบของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมรณรงค์การแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบ กิจกรรมรณรงค์การรักษาความสะอาดของร่างกาย กิจกรรมเด็กดีมีความรับผิดชอบต่อ กิจกรรมแบ่งเขตรับผิดชอบภายในโรงเรียน กิจกรรมประกวดเด็กดีห้องเรียน สะอาด และใช้หลักวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นแนวทางในการเสริมสร้างวินัย นักเรียน มีความพึงพอใจ ในการปฏิบัติตามกิจกรรมต่างๆ เช่น ไม่ปล่อยขยะเสื่อออกนอกกางเกง ใส่ชุดที่ตรงตามวันที่กำหนด ไม่ใช้เครื่องสำอางที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน และ ใส่ถุงเท้าทุกครั้งเมื่อใส่รองเท้าเมื่อใส่ รองเท้าหุ้มส้นมาโรงเรียน แต่งกายมาโรงเรียนด้วยเสื้อผ้าที่ซักผ้าสะอาดเสมอ ล้างมือก่อนและหลังรับประทานอาหาร และ รักษาสุขภาพเล็บมือเล็บเท้าไม่ให้สกปรก ดูแลรักษาสิ่งของ ซึ่งเป็นสมบัติของโรงเรียนในเขตที่ตนเองรับผิดชอบ มีส่วนร่วมในการช่วยดูแลความสะอาดของเขตที่รับผิดชอบ

การทิ้งขยะลงในที่ที่จัดไว้ให้ ทำความสะอาดเขตรับผิดชอบโดยไม่มีคนควบคุม และช่วยกันรักษาความสะอาดของโต๊ะ เก้าอี้ ผนังอาคารหรือห้องน้ำและร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียนเป็นอย่างดี

จากการศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎีหลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ จะเห็นได้ว่าการพัฒนาวินัยนักเรียน จะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างตั้งแต่ตัวเด็กเอง บุคคลในครอบครัว เพื่อนๆ บุคคลในชุมชน สื่อสารมวลชน และที่สำคัญ คือ โรงเรียน ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนต้องร่วมมือกันทุกฝ่ายแล้วใช้แนวทางหลากหลายผสมผสานกันจึงจะประสบผลสำเร็จได้

### งานวิจัยต่างประเทศ

เขตต์ (Yates. 1991) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของนักเรียน โคนสออดแทรกเรื่องของวินัยลงไปใบบทเรียน โดยการทดลองจากการสอนที่ใช้สื่อประกอบการสอนโดยไม่ใช้สื่อประกอบในการสอนของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในการนำไปสู่การมีวินัยในตัวเองของนักเรียน ซึ่งปรากฏผลในการวิจัยครั้งนี้ว่า การใช้สื่อผสมผสานในขณะที่สอนทำให้นักเรียนเกิดความรักใบบทเรียน ไม่หนีเรียน มีความสนุกสนานในการเรียน

เอเนสต์ (Ernest. 1992) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของนักเรียนในระดับ 7 โดยจัดการสอนระบบกลุ่ม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยครู 5 คน มีครูสอนวิชาศิลปะต่างภาษากัน ครูสอนคณิตศาสตร์ สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาละ 1 คน พบว่า นักเรียนมีปฏิริยาตอบสนองในการอ่าน การใช้ทักษะทางภาษา และการทำงานเป็นกลุ่มแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองจะมีพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ดีกว่านักเรียนในกลุ่มที่ใช้การสอนแบบธรรมดา

จอห์นสัน (Johnson. 1997) ได้ศึกษาการใช้ทีมงานร่วมกันรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน ด้านต่างๆของโรงเรียน และการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครู จะช่วยลดจำนวนพฤติกรรมเกี่ยวกับการทำผิดต่างๆ และส่งผลต่อการหยุด และเลิกพฤติกรรมเหล่านี้ นอกจากนี้ยังได้สอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อการจัดทีมงานรักษาระเบียบวินัยและการจัดกลุ่มมาเพื่อให้คำปรึกษาของครูว่าจะช่วยกันป้องกันปัญหาการทำผิดวินัยซึ่งนำโรงเรียนสู่ความล้มเหลวได้หรือไม่ และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคิดเห็นด้วยของผู้บริหารว่า มีผลต่อประสิทธิภาพของแนวปฏิบัติทั้งสองประการและอัตราของการกระทำผิดวินัยในโรงเรียนหรือไม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้อำนวยการ โรงเรียนที่มีนักเรียนไม่ต่ำกว่าเกรด 5 และไม่เกิน เกรด 8 จำนวน 180 โรงเรียนในเมืองโอเรกอน จากคำตอบที่ได้ ผู้บริหารทุกคนเห็นด้วยที่ว่า ทีมงานร่วมกันรักษาวินัย และการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครู ช่วยลดปัญหาการทำผิดวินัย และช่วยปรับปรุงพฤติกรรมของ



นักเรียน และการลด เลิก พฤติกรรมทำผิดวินัยมีความสัมพันธ์กับความเห็นด้วยของผู้บริหารที่มีต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานทั้งสองอย่าง

เอนซิโซ (Enciso. 2001) ได้ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับวินัยนักเรียน ตามทัศนะนักเรียน ครู และผู้บริหาร โดยศึกษาในโรงเรียนระดับกลางที่มีนักเรียนประมาณ 1,700 คน ครู จำนวน 69 คน พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน คือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและกล่าววาจา ที่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการเรียนของนักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้น จากการศึกษาเชิงเอกสารพบว่าความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการระบุนักเรียนของครู จะต้องรับรู้ก่อนที่จะดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับวินัยนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ทั้งครูและนักเรียน ไม่มีความรู้ถึงการปฏิบัติใด ๆ ต่อปัญหาวินัยนักเรียนมีประสิทธิภาพในการป้องกัน หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไม่เหมาะสม แต่ผู้บริหารรู้สึกตัวครูเป็นปัจจัยสำคัญในการนำนโยบายการแก้ปัญหานักเรียนไปใช้อย่างประสบความสำเร็จ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการจัดชั้นเรียนของครูและนักเรียน มีความเชื่อว่าผู้ปกครองเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในกระบวนการแก้ไขปัญหาด้านวินัยนักเรียน

โบลลิงเกอร์ (Bollinger. 2002) ได้ศึกษาผลกระทบของการแต่งกายด้วยเครื่องแบบนักเรียน ในโรงเรียนทั่ว ๆ ไปและพฤติกรรมด้านระเบียบวินัยของนักเรียนใน โรงเรียน ในเมือง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายผลกระทบของนโยบายการแต่งกายด้วยเครื่องแบบนักเรียนใน โรงเรียนทั่ว ๆ ไปกับระเบียบวินัยในโรงเรียนในเมือง กลุ่มตัวอย่างคือ ครู พ่อแม่ จากโรงเรียน ในเมืองเท็กซัส โดยรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสำรวจและบันทึกเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียนทั้งสองโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า 1) ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน โรงเรียนในเมืองทั่ว ๆ ไป 2) ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน โรงเรียนทั่ว ๆ ไปในเขตเมืองที่แต่งตัวด้วยเครื่องแบบนักเรียนและไม่ได้แต่งกายด้วยเครื่องแบบนักเรียน

จากการศึกษาผลการวิจัยต่างประเทศ สรุปได้ว่าการพัฒนาวินัยนักเรียน ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อดำเนินการแก้ปัญหาลดส่งเสริมวินัยนักเรียนอย่างเป็นระบบในการปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีความประพฤติดี มีระเบียบวินัยในตนเอง พร้อมกับรู้จักปกครองตนเอง และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสันติสุข

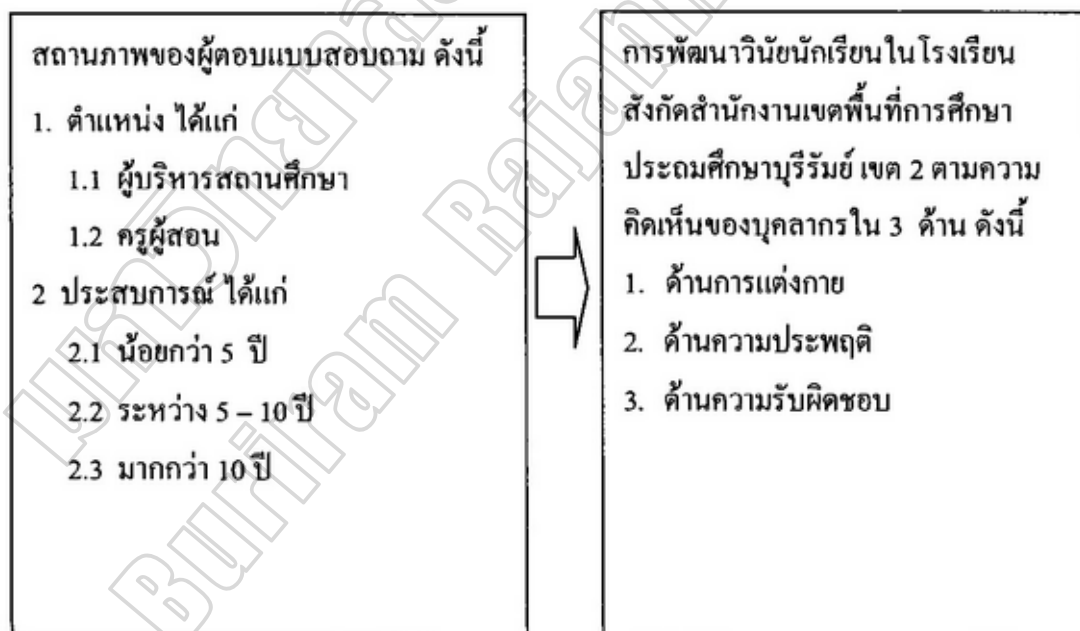
### กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาแนวทางการกำหนดกรอบความคิดในการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย ดังนี้

พิสิษฐ์ พานนนท์ (2544 : 4) ได้กล่าวถึงขอบข่ายวินัยนักเรียนใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติ ความรับผิดชอบ กฎกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดความประพฤติของนักเรียน พ.ศ. 2548 (2548 : 17) ได้บัญญัติให้นักเรียนและนักศึกษาต้องประพฤติตนตามระเบียบของโรงเรียนหรือสถานศึกษาและตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ด้านความประพฤติ นักเรียนระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551 (2551 : 2) ได้กล่าวว่ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่นักเรียนผู้ซึ่งศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษาต่ำกว่าปริญญาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ ด้านการแต่งกายนักเรียน และ สุนทร โคตรบรรเทา (2553 : 42) ได้กล่าวถึงตัวอย่างในการเขียนกรอบแนวคิดการวิจัย โดยตัวแปรต้นที่เป็นประสบการณ์ในการบริหารหรือการทำงาน จำแนกออกเป็น 3 อย่าง ได้แก่ ประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี ระหว่าง 5 – 10 ปี และมากกว่า 10 ปี

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม



ภาพประกอบ 2.1 กรอบแนวคิดการพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานูริรัมย์ เขต 2